

שפיץ פֶּלִיר - מונודרמה קצרה

מאת: ליאור גלציאנו

054-6564112 | liorglz@gmail.com

במרכז הבמה כיסא, עליו יושב אדם, כבן 50. לרגליו ארגז כלים גדול.

אדם: היי, אני אדם, בן 52, נשוי פלוס שניים.
זאת פעם ראשונה שלי במעגל גברים. שמעתי על זה הרבה, אבל אני מודה שלא חשבתי שזה בשבילי. בלי להעליב, כן? פשוט דמיינתי את זה קצת אחרת. חשבתי שיהיו פה גברים גברים כאלה, קשוחים, ששום דבר לא מזיז להם. ואני שמח לגלות שטעיתי.

גם כל הסיפורים ששמעתי עד עכשיו - ואוו, כל הכבוד. זה ממש אמיץ מצדכם. לי יש סיפור קטן. אני אפילו מתבייש לספר אותו מרוב שהוא בנאלי. בטח שמעתם אלף כאלה. אני פה כי אשתי חושדת שאני בוגד בה. כן כן כן. אני יודע מה אתם חושבים, הנה עוד גבר טיפוס שבוגד באשתו ורוצה לשמוע שזה בסדר. אבל אני לא. אני לא כזה. אני לא באמת כזה.
אני ומיכל נשואים כבר עשרים וחמש שנה. היא מכירה אותי יותר טוב מכל אחד אחר. היא החברה הכי טובה שלי. וזה... זה גומר אותנו.

נהיה קר פתאום. אני... (קם)

הכל התחיל כשההורים שלי נפטרו. זה היה לפני שנה וחצי בערך. אח שלי ואני החלטנו להשכיר את הדירה שלהם. דירה ישנה, מתפרקת, אבל קצת הכנסה מהצד עוד לא הרגה אף אחד. בגלל שאני גר באזור, החלטנו שאני אהיה האחראי. הבעל בית.

די מהר מצאנו דיירת. לא מישהי צעירה, בערך בגילי ולא ממש התעסקתי בזה כל עוד שכר הדירה נכנס בזמן. אחרי משהו כמו חמישה-שישה חודשים הדיירת התקשרה: "יש בעיה עם הברז במטבח". בדיוק סיימתי לעבוד, הייתי באזור, אמרתי אני אקפוץ לראות מה הבעיה, כדי שאני אדע מה להגיד לאינסטלטור. אני לא הנדימן, אני לא יודע לעשות כלום, שום דבר. אולי אני נראה כמו אחד שיודע, אבל בשבילי זה כמו לטפס על האוורסט.

הגעתי לדירה. הברז באמת היה רופף קצת. והדיירת מיטל - מיטל, זה השם שלה, מיטל - הסתכלה עליי ככה ושאלה: "תגיד, נראה לך שאתה בכלל יכול לתקן דבר כזה?"
"בטח, מה הבעיה? שנייה, אני אביא את הארגז כלים".

אין לי מושג מאיפה היה לי ביטחון.

עליתי לבוידעם ושם הוא חיכה לי. הארגז כלים.

הוא לא שלי. זאת אומרת, הוא כן שלי עכשיו, אבל הוא היה של אבא שלי. אבא שלי היה איש כזה של פעם. גבר-גבר. אחד שמתקן הכל לבד. בחיים לא הייתם תופסים אותו מזמין איש מקצוע הביתה.

בקיצור, פתחתי את הארגז, החלטתי ללכת על המפתח שבדי, זחלתי מתחת לכיור, בין הפח זבל לאקונומיקה, והתאבדתי על הצינור כאילו נכנס בי דיבוק.

כשהייתי ילד, אהבתי לראות את אבא שלי מתקן דברים. זה נתן לי ביטחון. כאילו אין שום דבר בעולם שיכול להתקלקל. אני הייתי העוזר שלו, מגיש לו כלים כמו אחות שמגישה לרופא באמצע ניתוח. (מוציא את הכלים מהארגז) מסורית... ג'בקה... מפתח אלן... שפיץ פּלֵיר... לא פּלֵיר! שפיץ פּלֵיר...

בסופו של דבר, סידרתי לה את הברז. זה לא היה קל. דפקתי את הראש בכיור, נפצעתי ביד, שברתי את הציפורן אבל הצלחתי. מיטל הייתה אסירת תודה.

"שטויות, מה, בקטנה. יש עוד משהו שאת צריכה שאני אעוף בו מבט אם אני כבר פה?". מיטל אמרה שבדירה הקודמת בעל הבית היה מגיע פעם בחצי שנה, אם בכלל. "אבל אתה, אתה אחלה".

לפני שהלכתי התלבטתי אם להחזיר את הארגז כלים לבידעם, אבל בסוף השארתי אותו במרפסת. שיהיה זמין. ליתר ביטחון.

אחרי שבועיים מיטל התקשרה שוב. האור בסלון לא עובד. וזאת לא הייתה הנורה, המתג לא עבד. פתאום נזכרתי שאבא שלי עשה פעם משהו כזה. הורדתי את הפקקים, פירקתי את המתג ומצאתי מאחור חוט מנותק. חיברתי אותו, הרמתי את הפקק, ו - פוף! האור חזר! קולטים? אני! שבבית מפחד להחליף נורה שאני לא אתחשמל, אני מתקן פאקינג מתג! וככה, אחת לחודש, שלושה-ארבעה שבועות, לפעמים כל כמה ימים, היא הייתה קוראת לי ואני הייתי מגיע לתקן לה משהו: מאורר תקרה בחדר שינה, מגירת ירקות במקרר, רצועה של תריס שנקרעה... לא ידעתי שאני מסוגל בכלל לעשות את הדברים האלה!

ואז מיכל התחילה לחשוד.

"מה יש לך לחפש שם כל הזמן? ואיך פתאום אחד כמוך, שבחיים לא תיקן משהו בבית, הופך להיות איזה מקגיוור?"

"זאת דירה ישנה, דברים מתקלקלים, בעל הבית מגיע לתקן. ככה זה עובד. מה, לא חבל להביא איש מקצוע? הגנבים האלה לוקחים 300 שקל רק על ביקור ואחרי זה עוד עושים עליך סיבוב. כמו בתכנית הזאת, 'יצאת צדיק!'. חוץ מזה, מיכלי, בבית אני רוצה שהכל יהיה פיקס, אז אני מביא איש מקצוע. אבל בשביל הדירה המצוקמת הזאת, לא חבל?"

בפעם הבאה שמיטל התקשרה, הזמנתי איש מקצוע. בשביל להרגיע את אשתי. אחר כך התקשרתי לשאול איך היה. מיטל אמרה שבסדר, "אבל לשולחן המתנדנד בסלון, אני רוצה שאתה תבוא".

"את יודעת שאני לא נגר"

"גם אמרת שאתה לא חשמלאי ולא אינסטלטור ולא שיפוצניק, ובינתיים אין שום דבר שלא הצלחת לעשות. בבקשה תבוא".

למחרת יצאתי מוקדם מהעבודה והלכתי אליה. לא, השולחן באמת לא היה יציב. רגל אחת השתחררה והייתה יותר גבוהה. הייתי צריך לפרק את הרגל, לשייף, להדביק, להחזיר, ואפילו שמתי בורג עץ לחיזוק. כמו אבא שלי. בסוף השולחן עמד יציב, כמו סלע. מיטל הייתה המומה: "הפעם ממש התעלית על עצמך... אפשר לפנק אותך בקפה?" "את יודעת, כשהייתי ילד, יום אחד שיחקתי כדורגל בסלון ושברתי את השולחן הזה. בדיוק את השולחן הזה. ההורים שלי כעסו עליי, אבל זכיתי להיות עם אבא שלי כשהוא תיקן אותו. כמו שעשיתי עכשיו."

ואז אני גם קלטתי משהו - אם אני רוצה זמן איכות איתו, אני צריך "בטעות" לשבור דברים בבית. וככה בחודש אחד שברתי שתי מנורות, שלושה כיסאות, רדיו ופטיפון. אבא שלי השתגע.

"אם אתה שובר עוד משהו, אתה לא בא איתנו לטיול לאילת!".
הוא ידע כמה חיכיתי לטיול הזה.

מיטל הניחה את הכוסות קפה על השולחן היציב.
"רגע, אני לא מבינה, אז מה אתה אומר לי כאן בעצם, שאני שוברת את הדברים בכוונה? אתה יודע, אם הדברים היו יותר יציבים, אולי לא היית צריך לבוא...".
"לא לא לא, זה ממש לא מה שהתכוונתי"
"עזוב... אז מה אתה אומר, תישאר איתי לקפה?"

אני לא יודע מה הייתם עושים במקומי. אבל אני נשארתי.
הו, כמה שנשארתי. כמו מטומטם נשארתי.

ואוו, הטיול הזה לאילת. שכחתי ממנו לגמרי... אני חושב שהייתי אז בן 9 או 10...
באמצע הטיול הזה אנחנו עצרנו להפסקה באיזה פונדק דרכים בכביש הערבה. שני אוטובוסים מלאים בעובדי התעשייה האווירית ומשפחותיהם.
ירדתי מהאוטובוס והרגשתי כאילו אני נכנס לאיזה בית מרזח באמצע המדבר: הסוסים קשורים בחוץ ואני נכנס בבעיטה דרך הדלתות המתנפפות. כל הגברים מסתכלים עליי בחשש, ואני אומר לברמן: שים פה קאסטה. שוקו וניל. טנא נגה.

אמא שלי ואחי חיכו באוטובוס, אני ליקקתי ככה את הקאסטה, ופתאום קלטתי שאבא שלי נעלם.
עשיתי הקפה מסביב למזנון. הוא לא היה שם. גם לא בשירותים.

ואז ראיתי תחנת דלק מהעבר השני של הכביש. לא יודע מה עבר לי בראש, אבל חציתי את הכביש, כביש הערבה, כן? ושם, מאחורי איזה מבנה, קלטתי שני אנשים. הם נראו לי רבים או משהו. וככה, עם הקאסטה שוקו-וניל שלי מטפטפת לי על כל היד, התקרבותי אליהם לאט.

רגע, יכול להיות שזה אבא שלי? ומי זה שם לידו? זה לא גבר, זאת אישה.
הם לא רבים. הם מתנשקים. התקרבותי עוד קצת. זכרתי את האישה הזאת מאחת הפעמים שביקרתי את אבא שלי בעבודה. היא הייתה מאוד נחמדה אליי.

ברחתי חזרה למזנון. אמא שלי ראתה אותי עם כל היד שלי מלאה בגלידה וכעסה עליי. אבל לא יכולתי להגיד לה מה קרה.
אבא שלי חזר גם אחרי כמה דקות ושאל אם אני רוצה קאסטה חדשה. אבא שלי, שהיה מתעצבן אם היינו משאירים אוכל בצלחת, זה שקנה לנו נעליים בשלוש מידות גדולות יותר כדי שיתאימו גם בשנתיים הבאות, אבא שלי מציע לקנות לי קאסטה חדשה.

"לא, אני לא רוצה!"
"מה יש לך?! אתה עושה לי בושות לפני כולם!"
"כן, בטח, אני זה שעושה בושות".

אחרי הטיול הזה דברים כבר לא התקלקלו סתם ככה בבית. הכל עבד. וכשמשהו בכל זאת נשבר, ואבא שלי שאל אותי אם אני רוצה לעזור לו, אמרתי לו שלא. הוא הופתע. זו הייתה הפעם הראשונה שאני מסרב להיות העוזר הנאמן שלו.

"אתה מרגיש טוב?"

"כן, אבא, אני מרגיש מצוין".

"כי אתה תמיד מאוד אוהב לעזור לי"

"אז היום לא, בסדר?"

"אתה בטוח?"

"בטוח! פשוט לא בא לי!"

הלכתי לחדר שלי. שמעתי דרך הקיר את המקדחה, את הפטיש, ואת אבא שלי מתאמץ. חלק ממני רצה לצאת לעזור לו, אבל החלק השני רצה שמשהו כבד יפול עליו ויהרוג אותו.

גם בפעם השניה שמשהו התקלקל והוא ביקש את עזרתי, סירבתי. בפעם השלישית הוא כבר לא ביקש.

עד יומו האחרון אבא שלי תיקן בעצמו דברים בבית. הוא אף פעם לא היה זקוק לעזרה של איש מקצוע... או שלי.

ואני? אני לא נגעתי מאז אפילו במברג. עד שמיטל הגיעה.

כשהוא נפטר, גיליתי שהוא הוריש לי את הארגז כלים הזה. מי מוריש ארגז כלים לבן שלו, ועוד ענתיקה כזה? אח שלי ירד עליי:

"אתה, שבחיים שלך לא תיקנת שום דבר, בטח אבא צוחק עליך".

קברתי את הארגז עמוק עמוק בבידעם וניסיתי לשכוח ממנו.

אבל אולי זו לא הייתה בדיחה. אולי אבא שלי הבין שראיתי אותו אז ורצה לבקש ממני סליחה. ואולי הוא רצה להגיד לי שגם הוא אהב את הזמן איכות שלנו יחד. ואני... אני אף פעם לא סלחתי לו.

אתם יודעים מה הכי דפוק? שבכל פעם שהצלחתי לתקן משהו אצל מיטל, בדירה הישנה של ההורים שלי, הרגשתי קצת אבא שלי, והבנתי כמה אני מתגעגע אליו. וגם לילד הזה שהייתי. זה שעומד עם הקאסטה שוקו-וניל ביד ולא יודע שהחיים שלו עומדים להשתנות.

(קם)

אתם יודעים? אני הבאתי את הארגז לפה כי חשבתי להיפטר ממנו, שאני אשאיר אותו פה, אבל במחשבה שנייה אני אשמור אותו, למזכרת. ואולי הגיע הזמן שאני אקנה לי ארגז כלים חדש, משלי. אני אלך הביתה עכשיו. אני צריך לנסות לתקן שם משהו.

תודה, אתם עזרתם לי מאוד. תודה.

אדם יוצא עם ארגז הכלים. אור יורד על הבמה. סוף מחזה.